

Fuga de amintiri

Adina Speranta

Ușor, venea din depărtare, același dor pășind tăcut,
se strecura prin înserare o mângâiere din trecut,
se luminau pe rând ferestre, pluteam ca dus de-un veșnic val
spre tot ce astăzi nu mai este, spre îndrăgitul loc natal.

În casa veche străjuită de-un brad sădit de ziua mea
alți oameni stau acum la masă priviți de sus de-aceeași stea,
a mai rămas doar amintirea copilului încercănat
de-atâtea cărți citite noaptea, de-atâta zbucium cenzurat.

Emile Zola, Flaubert și Stendhal și-au pus amprenta pe destin,
dormeam în zorii dimineții în pat regal cu baldachin,
mă sfâșia și o durere, necunoscută până-atunci,
când răsfoiam cu Cella Serghi cartea ținută pe genunchi.

Se adunau umbre cu-ncetul în pulberea de stea visată,
bătea încetișor pendula o altă oră sfârșită
și galopau căluți de aur pe bolta neagră din tavan
când se porneau în goana mare trei mușchetari și D' Artagnan.

Atâtea visuri ne-implinite au eșuat prin amintiri,
mai scutură câteodată penajul lor de povestiri,
și din grădina veștejită întinde brațul său uscat
un brad bătrân spre poarta veche, cu gestul unui condamnat.

Adina V.

decembrie 2018